

Без думи

НЕПОЗНАТ ГЛАС...

Документацията на журналиста Любен Антонов е уникална. Запазил е не само текстовете на всички кореспонденции, които е изпратил до Радио София, а и бележките от личните си впечатления за катастрофалните събития по дни и часове. Избирам някои от най-потресаващите:

• 20 октомври 1987 г. „Русе е в хлор. Хората негодуват и питат: „На това ли казваме интернационализъм в действие?“ . . .

• 11 ноември 1987 г. „ . . . Около 10,30 хлорните облаци обгърнаха и централната зона на Русе. У дома телефонната канонада бе невъобразима. Граждани се оплакваха, че не отговаряли нито един от телефоните на градските и окръжните ръководители. Непознат глас ме попита запознат ли съм с текста на стенограмата от разговорите при последната среща между Тодор Живков и Николае Чаушеску. След като му казах, че нямам достъп до подобни документи, той сподели: „Никакви разговори по нашата трагедия не е имало. Само така, между другото, Тодор Живков на шега е подхвърлил реплика на Чаушеску: „Абе, какво става с този хлор,

нашите русенци много негодуват. Вижте там, направете нещо, че ще ме уволнят!“

Около 13 часа ми позвъниха граждани, от които разбрах, че обявяването е достигнало източния район на Русе. . . .“

• 14 ноември 1987 г. „ . . . За пръв път в атмосферата на русенския въздух навлезе и опасният азотен двуокис – два пъти над допустимите норми. . . .“

Знам, че ще му причиня болка, ако го попитам какво мисли днес за съдбата на Русе. И въпреки това не отминавам този въпрос. Той отвърна: „*Песимист съм, убеден и непоправим песимист! И не го твърдя, за да бъде интересен, а защото в продължение на почти цяло десетилетие се наслушахме – аз и всичките двеста хиляди русенци – на голи приказки.*“

Не вярвам, че и международната експертиза ще реши екологичните проблеми на Русе и Гюргево. Защото който веднъж е тръгнал по нечестния път да отрича безспорната си вина, трудно ще се промени. . . .“

Мария ПЕТРОВА